

Ελένη Πριοβόλου, Συγγραφέας



Ποιος λέει όχι στην Ευρώπη του συμπρακτορικού βίου;
Στην Ευρώπη της ανταλλαγής πολιτισμικών στοιχείων;
Στην Ευρώπη της Δημοκρατίας, της βαθιάς πολιτικής σκέψης, της ελεύθερης διακίνησης των ιδεών;
Όπως δεν λέμε όχι στον κόσμο, άλλο τόσο δεν λέμε όχι και στην Ευρώπη. Γιατί η Ευρώπη μέσα στον κόσμο είναι κάτι, αλλά όχι το παν.

Λέμε όχι στους αποικιοκράτες της Ευρώπης.

Λέμε όχι σε αυτούς που με το δουλεμπόριο και την αφάιμαξη του πλούτου των αποικιών έγιναν οικονομικά ισχυροί και υποδούλωσαν τους λαούς και τη σκέψη ολόκληρη στην κυρίαρχη ιδεολογία τους.

Λέμε όχι στην υποταγή σε αυτή την ιδεολογία που χειραγωγεί τα μυαλά και άκριτα υποκύπτουν στον τρόπο των ίδιων και των τοποτηρητών τους, ώστε να περνούν οι επονείδιστες πολιτικές τους.

Λέμε όχι σε αυτούς που μετατρέπουν τους ανθρώπους από οντότητες σε αριθμούς και τους αδύναμους λαούς σε πεδία όπου θα παίζονται τα οικονομικά τους ζατρίκια και θα τζογάρουν πάνω στις ζωές μας.

Όμως ποιος φτωχοποίησε αυτούς τους λαούς και συγκεκριμένα την πατρίδα μας;
Η ιστορική και όχι η διδαγμένη συμφέρουσα στο καθεστώς «αλήθεια», είναι στη διάθεση όσων ερευνούν και δεν καταπίνουν αμάσητο το παραμύθι τους.

Μας βοήθησαν να αποσπαστούμε από την Οθωμανική φεουδαρχία για να μας κάνουν γέφυρα προς τα συμφέροντάς τους. Είχαν τους εδώ τοποτηρητές τους από την αρχή. Κωλέτηδες, Μαυροκορδάτοι, Κοτζαμπάσηδες, Πρόκριτοι, εφοπλιστές Κουντουριώτηδες και όλες οι πολιτικές φάρες μέχρι τα σήμερα, καθώς και άπαντες οι εθνευεργέτες της αναπτυσσόμενης

αστικής κουλτούρας ήταν και είναι στη υπηρεσία τους, Μια ζωή κουμάντο στη χώρα έκαναν οι Πρεσβείες των «Προστατών μας». Από τότε ξεκίνησε το κακό και μέχρι σήμερα άπαντες οι πολιτικοί ακολουθούν την ίδια συνταγή της υποτέλειας.

Σκοπίμως ακαλλιέργητος και αδαής ο λαός άγεται από τους κομματάρχες και άθελά του γίνεται συνένοχος και συμμετοχος στο έγκλημα ενός άθλιου παλαιοκομματισμού. Και οσάκις πάει να αντισταθεί, με εκφοβισμό τον επαναφέρουν στην τάξη και στις υποδείξεις. Σήμερα έχουν με το μέρος τους και τα Μέσα Μαζικής υποκουλτούρας και συμφερόντων. Το « Πανεπιστήμιο» του Υπνωτισμού και κοινωνικής αφασίας. Του λαιφ σταιλ και της υποταγμένης δημοσιογραφίας.

Από ιδρύσεως του Ελληνικού κράτους η χώρα επιλέχτηκε να γίνει αποικία χρέους και αγορά προώθησης των δικών τους προϊόντων. Να μην αναπτυχθεί με οικονομική αυτάρκεια. Να μην αξιοποιήσει τον πλούτο της και τα μυαλά της. Τα μυαλά της Ελλάδας «εξάγονται» για να υπηρετούν τις δικές τους οικονομίες.

Άγγλοι, Γάλλοι, Γερμανοί και Αμερικάνοι με πένα και με οικονομικούς αποκλεισμούς εκβίαζαν την προσαρμογή του λαού στις υποδείξεις τους. Και οι πολιτικοί υπάκουοι στις εντολές των αφεντικών τους.

Όταν ο Δημήτρης Μπάτσης έγραψε το βιβλίο «η βαριά βιομηχανία στην Ελλάδα», κατηγορήθηκε για κατάσκοπος από τους Αμερικανούς και εκτελέστηκε μαζί τον Μπελογιάννη και τους συντρόφους του για να κοπεί ο βήχας όλων αυτών που οραματιζόταν μια άλλη προοπτική, σοσιαλιστική, για την Ελλάδα. Και όταν το 1961 η αριστερή προοπτική κέρδιζε στις προτιμήσεις του λαού, οι «προστάτες μας» φρόντισαν να ψηφίσουν ακόμα και οι πεθαμένοι για να συνεχίσουν να κυβερνούν οι τοποτηρητές τους. Με βία, φόβο και νοθεία η Ελλάδα παραμένει υποδουλωμένη και οφείλει να το γνωρίζει.

Μια περιήγηση στην ιστορία του νεώτερου Ελληνικού κράτους είναι στις μέρες μας περισσότερο από ποτέ αναγκαία.

Αλλά και στην Αρχαία ιστορία. Στην παρακαταθήκη που η Ελλάδα μοίρασε στον κόσμο και δεν έκανε πράξη ζωής.

Το όχι είναι όχι στην ξευτίλα μιας άκριτης υποτέλειας.